

Tko su jasenovački “ljudi” Jovana Ćulibrka?

*Nakon zajedničke molitve predstavnika vjerskih zajednica u Jasenovcu, episkop slavonski **Jovan Ćulibrk** preko novinara izvjestitelja HTV-a upućuje poruku mira pozivajući se na pokojnog patrijarha SPC-a Pavla, koji je rekao da je “najvažnije biti čovjek te da nas određuje i zbližava to što smo prije svega ljudi”.*

No, vratimo se prije kratke analize te poruke da smo prije svega ljudi, na smisao zajedničke molitve u Jasenovcu.

Ja ne znam, a sumnjam da zna itko izuzev svećenika pojedinačno, koji su tamo bili, što su oni u svojim mislima izgovarali ili mrmljali poluglasno.

Ako zanemarimo kontradikciju da se pod spomenikom laži moli Bogu, svakako bi bilo očekivano da je požeški biskup Antun Škvorčević molio Boga za istinu, a zajednička temeljna vrijednost SPC,-a, koja se predstavlja kršćanskom crkvom, morala bi biti razlog i motiv episkopu slavonskom Ćulibrku da moli Boga za istinu.

Jer, Jasenovac se u životima Hrvata i Srba nametnuo prije svega mjestom potrage za istinom. “Ja sam put, istina i život” kaže Isus.

Nema ni puta, ni života bez istine. Bila s velikim ili malim početnim slovom. Neistina ili laž je suprotnost Isusu. Radikalna suprotnost, ili u kršćanskoj naravi i teologiji - laž je temelj naravi sotone. Moliti se znači izravno komunicirati s Bogom.

Je li se Jovan Ćulibrk mogao moliti za istinu? Ako je njegova tiha molitva, u mislima ili promrmljana stvarno molitva za istinom, onda je on molio da ne bude njegove Crkve, ovakve kakva jest i kakva je od kad postoji. Je li to realno očekivati? Nije.

Jer, da stvarno vjeruje i živi to što vjeruje, a vjeru se mora svjedočiti, da su mu Isusove riječi " ja sam put, istina i život", stvarno stijena na kojoj počiva njegovo postojanje, molio bi Boga prije svega za oprost. Za oprost, jer mu je Bog među darovima Duha Svetoga darovao i razum i znanje, dakle mogućnost spoznaje razlikovati dobro i zlo, istinu i laž, pa je smrtni grijeh te darove krivotvoriti i koristiti za afirmaciju i uzdizanje laži. Razum pristojno dobronamjernom čovjeku nudi više nego dovoljno upozorenja, sumnji, pitanja, a tijekom zadnjih dvadesetak godina i odgovora, odnosno neupitnih činjenica, koje dokazuju da je Jasenovac izgrađen na laži.

Profesor Neven Elezović i kolega mu dr. Banić su neoborivo dokazali upravo koristeći darove Duha Svetoga, razum, mudrost i znanje, da je priča o Jasenovcu nepopravljiva, dakle potpuno pretežita laž. Dokazali su da je laž i krivotvorina u samom temelju Jasenovca. Nisu oni jedini, desetine je znanstvenika ukazivalo i rasvjetljavalo tu laž, ali nitko tako neoborivo kao oni.

Zato je teško pronaći nešto zajedničko biskupu, episkopu, rabinu i efendiji na tom mjestu. A posebno biskupu i episkopu.

Bojati je se da biskup Škvorčević, dolazeći u Jasenovac na zajedničku molitvu, a kako smo rekli, moralo bi taj pojam "zajedničku" nešto istinsko ispunjavati ili određivati, nešto prihvatljivo i njemu i episkopu Ćulibrku, svjedoči upravo tu dokazanu i razotkrivenu laž, za što god se molio. Nemoguće je svjedočiti laž, a moliti se za istinu, ili oprost.

To bi otprilike bilo, kao kad filmski mafijaš talijanskog podrijetla, ulazi u ispovjedaonicu katoličkom svećeniku, moli oprost počinjenih grijeha i onih grijeha koje će tek počinuti.

Ne može se grijehom izmoliti oprost, niti preko svjedočenja laži doći do istine. Put

preko sotone ne vodi k Isusu. Što je dakle zajedničko tim ljudima koji su se molili u Jasenovcu? Dobro kaže Čulibrk. Zajedničko im je to što su ljudi. No, trebao je još jednu riječ dodati.

Nije. Ostavio je, rekao bih, cinično, da ju sami naslutimo i prepoznamo.

Je li to da smo ljudi, dovoljno, puno, malo? To se može označiti kao - "samo" to što su ljudi im je zajedničko.

Pojam "samo" jasno ukazuje da je širina pojma ljudi u toj poruci patrijarha Pavla vrlo plitka i da u teološkom i humanističkom smislu nema nikakvog sadržaja.

Ne može se "prije svega" biti ljudi. Ljudi se može biti tek iz svega ostaloga, dakle - poslije svega.

Pojam ljudi može značiti minimum zajedničkih vrijednosti, a u kršćanstvu je "ja sam put, istina i život" temeljna zajednička vrijednost svim kršćanima. Ako nema toga, pojam ljudi može jedino značiti živa bića, kojima je zajedničko hraniti se, razmnožavati se i osvajati prostor za svoju prehranu i reprodukciju. U tim zajedničkim određenjima, ljudi se ne razlikuju od vuka, lisice, zeca, lava. Ukratko, od životinje.

No, ako je zajedničko ljudima svjedočenje ili klanjanje laži, onda je to put sotone, neusporedivo gori od zajedništva čopora vukova.

Pozivajući se na poruku patrijarha Pavla, na mjestu gdje laž više od 80 godina, od Valerijanovih memoranduma, ubija svaki sat, dan, mjesec i godinu svakoga ubijenog čovjeka u Jasenovcu iznova, gdje je laž uzdignuta u spomenik, Čulibrk je u nemogućnosti, vjerojatno i nehtijenju, odreći se laži, jedino i mogao izreći naizgled prihvatljivu poruku da smo svi ljudi.

Nismo.

Prije toga smo muškarci, žene, djeca, katolici i pravoslavci, muslimani ili Židovi, Romi, Srbi, Židovi i Hrvati, a uz to smo i novinari, svećenici, sportaši, znanstvenici, političari, a sve od toga možemo biti tisuće modifikacija ili određenja. Tek hod kroz ili preko svih tih određenja, ako počiva na zajedničkoj vrijednosti - istini, može nas dovesti do pune vrijednosti pojma - ljudi.

Takvi ljudi se ne klanjaju laži, niti se na mjestu gdje laž ubija žrtve, mole za duše tih žrtava, za oprost, ili za istinu.

To je ruganje, a ne molitva. Jer, rugajući se lažima nad, i o stvarno umrlima, između 1990. i 2000.godine, ubijeno je stotine tisuća ljudi, a laž iz Jasenovca je bila pogonsko gorivo tom smrtonosnom pohodu.

Zato se svjedoci istine ne smiju moliti u Jasenovcu, pogotovo pod zajedničkim nazivnikom da smo prije svega ljudi. Da je tako, Ćulibrk i njegova crkva ne bi lagali o žrtvama srpskog naroda. Da su žrtve prije svega ljudi, da su krvnici, stvarni ili izmišljeni, prije svega ljudi, onda se ne bi govorilo o stradanju Srba i o genocidnim Hrvatima.

Ćulibrk Jovan, episkop slavonski nije ušao pod spomenik u Jasenovac kao “prije svega čovjek”, nego kao Srbin. Jer, da se došao motiviran pripadnošću pojmu ljudi, moliti za ljudske žrtve i za oprost grijeha ljudima ubojicama, molio bi se i na Banjici u Beogradu, molio bi se i u Veleprometu, i na Ovčari, u Vukovaru, molio bi u Škabrnji, molio bi se i u Srbu, Boričevcu, na Zrinu, molio bi se i kod Hude Jame, molio bi na Bleiburgu.

No, ne moli se nigdje nego u Jasenovcu.

Zato je jedina istina da je poruku svoga pokojnog poglavara Pavla izgovorio, ili cinično i neiskreno, motiviran štovanjem laži, ili misli da su jedino i samo Srbi - ljudi, da je svim ljudima zajedničko svetosavlje i srpstvo, pa je, da to osvijeste, potrebno moliti. Koga ili komu moliti, u tom slučaju?

U svemu tome ostaje nejasno kako je u Jasenovac ušao biskup Škvorčević, kao čovjek ili kao pripadnik Ćulibrkovih “ljudi”, a još je interesantnije pitanje - tko je i kakav je izišao iz Jasenovca?

Napisao: **Marko Ljubić**

Izvor: maxportal.hr

Neka im je vječna slava! Vama poštovani Dragovoljci i istinski branitelji, veliko hvala!

ISTINA & DOMOVINA!

